

[Poul Møller.]

statsvirksomhederne, og det er her, lønglidningen i virkeligheden er stærkest, det vil jeg gerne sige; lønglidningen er stærkest i det danske samfund, når det drejer sig om de højt kvalificerede, som erhvervslivet vil prøve at bevare, men som staten skal have. Så får vi den kamp, der præger det hele.

Skal der være alvor i dette brev, skal der være alvor i disse henstillinger, mener vi, at vor industrieksports fremgang er i alvorlig fare, og så må det være rigtigt, at man bestræber sig for at holde statsudgifterne nøje inden for den ramme, man udstikker for andre.

Statsministeren sagde også i dag, som han har sagt tidligere, at refusionsreglerne ikke sænker beskatningen, men han lagde i øvrigt naturligvis vægt på, at det var et problem, der måtte klares. For det sidste er jeg ham tak skyldig. Men hans egen skattereform sænker heller ikke beskatningen. Trods de store ord om alle dem, der vil få skattelettelse, ved vi, at det krone for krone skal passe til hinanden. For statskassen som helhed er der ikke tale om skattelettelse for nogen borger. Det, der bliver betalt mindre i direkte skat, skal betales mere i forbrugsafgift, sådan forstod jeg det også på finansministeren. Derfor synes jeg, det er et sølle argument imod vore skattereformplaner, at de ikke kan sænke det almindelige skatte tryk i landet. Det giver vi det ikke ud for at vi kan med denne skattereform. Også vi tager udgangspunkt i, at man stort set må sigte imod, at staten og de offentlige myndigheder får samme indtægter, men vi har den erfaring, at det er usundt med refusionsordningerne, at vi ikke har overblik over statsøkonomien, fordi vi ikke ved, hvor mange milliarder og hvor mange millioner kroner der trækkes af kommunerne måned for måned og år for år i kraft af refusionsreglerne, og som præsenteres staten til betaling.

Det giver usikkerhed i hele vort finansielle skøn, og det medfører også efter vor opfattelse ansvarsforflygtigelse i det kommunale selvstyre. Derfor foretrækker vi bloktilskud, selv om bloktilskuddene, som jeg sagde, skulle blive dyrere. Selv om det skulle medføre, at enhver kommune her i landet af blot nogenlunde størrelse, bortset fra de allerrigeste, skulle have noget blok-

tilskud, så foretrækker vi det, og vi har anstillet en række beregninger over det på grundlag af finansåret 1964-65, som jeg håber vi kan få lejlighed til at forelægge i det udvalg, der kommer til at beskæftige sig med en skattereform. Jeg ved godt, at 1964-65 kun er et enkelt år, og det er måske ikke engang et typisk år. Derfor er det vanskeligt at lægge dette frem som noget, der skal holde i al evighed, men af de beregninger, vi foretager og har foretaget over 1964-65, vil det ses, at vi kan stille kommunerne således, at de forsvarligt kan løse deres opgaver, men under deres eget økonomiske ansvar igennem bloktilskud og ikke igennem disse ansvarsforflygtigende refusionsregler, som vi mener må tages op i forbindelse med en skattereform.

Statsministeren gjorde nogle bemærkninger om nedrustningskonsulenten, og jeg blev næsten bange, for efterhånden som han skred frem i dette afsnit, fik jeg fornemmelsen af, at det var en meget vigtig opgave, der var betroet nedrustningskonsulenten, og desto mere bekymret blev jeg for besættelsen af denne stilling, desto stærkere tænkte jeg: går det så virkelig an, det, man har gjort? Havde det ikke været bedre at vælge en mand fra udenrigsministeriet, en mand med erfaring som diplomat? Havde det ikke været bedre at tage en mand, som var inde i disse problemer og var vant til at optræde i internationale forhandlinger, til at se, hvad der kunne gøres, og til at indberette til udenrigsministeren, hvad han mente der skulle gøres? Vi ved jo, at udenrigsministeriet har været aktivt i denne sag tidligere og har fulgt meget nøje med. Men det er måske heller ikke så vigtigt, som statsministeren gjorde det til. Vi kan jo ikke sammenligne os med Sverige i denne henseende. Sverige sidder i 18 magtskomiteen, nedrustningskomiteen, i Genève og har dermed et helt andet ansvar. I FNs nedrustningskomité har man givet Sverige et medansvar, medens vi er uden for denne komité. Derfor er det helt rimeligt, at Sverige må have en repræsentant i komiteen og dermed en nedrustningsambassadør.

Nå, vi håber naturligvis det bedste, men jeg frygter, at det kommer til at gå, som det gjorde engang i 30'erne, da Stauning fandt på, at nu skulle der udnævnes en afholdskonsulent — det var vist også en radi-